

La gran Tribu

"El repte és obrir el punt de mira i veure aquesta tribu més enllà dels nostres familiars, amics, barri o ciutat"

Era diumenge vespre, vam agafar en braços els nens que dormien dins del cotxe, ells saben que estàs allà, se senten protegits. Vaig pensar en el món en què vivim, ple d'oportunitats i amor, però també ple de perills i odi.

La societat és com una gran tribu, entre tots eduquem, entre tots hem d'oferir respecte i protecció a aquells que ho tenen més complicat, per mi aquesta és l'essència de la humanitat. El repte és obrir el punt de mira i veure aquesta tribu més enllà dels nostres familiars, amics, barri o ciutat.

En aquell moment penso amb l'angoixa dels pares que abracen els seus fills en les pasteres en una negra nit al mig del mediterrani, amb la sensació de por i d'impotència pel futur que els espera. Em ve al cap el dolor dels pares que veuen fugir els seus fills de 10, 12, 14 o 15 anys de casa seva, perquè és l'única manera de salvar la seva vida, fins i tot, algun d'ells han vist morir els seus pares.

Nois i noies que travessen deserts, s'enfronten a màfies que els prostitueixen, a traficants d'òrgans, a dormir nit rere nit amb la por al cos, sobrevivint i on només troben la part fosca de la humanitat, on l'escalfor dels braços i els petons dels pares queden massa lluny, fins i tot esdevenen records d'una vida que ja no és la seva.

Massa crueltat, massa patiment. Jo no puc, no puc girar l'esquena aquests nois que han patit tant, que vénen de tan lluny, només els puc obrir les portes, retornar una mil·lèsima part allò que entre tots els hem tret, perquè pràcticament ja no els queda res més que allò que els hi puguem oferir. I m'agradaria dir-li aquella mare que no sap que se n'ha fet del seu fill que estigui tranquil·la, que estar entre nosaltres, que tindrà un lloc digne per viure, que li podrem donar una part de l'amor que ella no li ha pogut donar, que l'abraçarem quan necessiti el consol, que l'acompanyarem per fer-se un home o una dona íntegra, que no li farem passar por, que el respectarem...

Tenim l'oportunitat de mirar-nos al mirall i de decidir quin tipus de persona som, com volem que sigui la societat on els nostres fills, potser un dia, necessitaran d'ella. De quin exemple els hi donem. Sense empatia, humanitat i amor el futur que els espera als nostres fills em preocupa molt. Avui són aquests nois i demà poden ser els nostres fills víctimes de la falta d'humanitat, sigui perquè no tinguin feina sigui perquè la vida els hagi posat en alguna dificultat o hagin tingut mala sort, o senzillament siguin una mica diferents.